

Proloog

5 maart 1985

La Cruxis, Mississippi

16.13 uur

Het gebeurde op een dinsdagmiddag na schooltijd, op de tweede verdieping van haar huis. Haar ouders waren zoals altijd nog aan het werk en dus hadden Aäron Jeffrey Kincaid en Jessica Rembrandt het huis voor zichzelf. Zoals altijd. De meeste middagen waren ze hier wel te vinden, hingen ze er wat rond, rotzooiden wat in de kelder.

Maar vandaag was anders. Vandaag was *de* dag.

Jessie glimlachte naar haar vriendje toen ze de voordeur opendeed. 'Aäron Jeffrey Kincaid,' verzuchtte ze. 'Ik houd van je.' Haar stem klonk zo verleidelijk, zo levendig. Die stem zei meer dan: 'Ik houd van je.' Die stem zei: 'Ik geloof in je.'

'Ik houd ook van jou, Jessie.' Hij duwde de deur verder open en liep naar binnen. 'En ik zal altijd van je blijven houden.' Het kwam er gladjes en overtuigend uit, maar hij vroeg zich af of hij het wel echt meende. Hij vroeg zich af of hij wel van haar hield; of hij ooit *ergens* van had gehouden.

Hij nam haar bij de hand en liep de woonkamer in. En toen, met een soepele beweging van zijn hand, duwde hij de deur achter hen dicht.

Ze gingen nu al bijna drie maanden met elkaar om. In eerste instantie was het voor hem niet anders geweest dan bij elke andere relatie: toen het nieuwtje eraf was, begon ze hem te vervelen en begon hij zich af te vragen of hij misschien niet gelukkiger zou zijn met iemand anders. Maar hoe meer tijd hij met haar doorbracht, hoe meer hij zich begon te realiseren dat ze dingen deed om hem te behagen. Kleine din-

gen. Ze ging naar de films waar hij van hield. Ze droeg de kleren die hij wilde dat ze droeg. En ze stond toe dat hij dingen met haar deed, soms zelfs wat hij maar wilde. En natuurlijk begon hij zich op een gegeven moment af te vragen hoe ver ze zou gaan om hem te behagen, wat ze echt allemaal zou willen doen. Wie zou zich dat soort dingen niet afvragen?

Ze liepen naar boven, naar de slaapkamer van haar ouders. Daar bevond zich de whirlpool.

Hij nam haar bij de hand en ze volgde hem zonder ook maar het minste spoorje aarzeling. Ongelooflijk.

Eerder dat jaar was er een ander stel gevonden, in een auto. In de garage. Een dubbele zelfmoord. En toen was hun school platgelopen door allerlei hulpverleners die met de leerlingen kwamen praten over de dood en over hoop en over redenen om verder te willen leven. Een van de hulpverleners, een tengere vrouw met lieve, karamelkleurige ogen, had even met hem alleen gesproken. 'Aäron, heb je er ooit over gedacht om jezelf van het leven te beroven?'

En Aäron had haar met grote, onschuldige ogen aangekeken. 'Nou, net als de meeste andere kinderen, denk ik.' Hij hing de naïeveling uit en zocht in haar ogen naar begrip en medeleven, speelde met haar. 'Ik denk dat ik er wel eens over nagedacht heb... Ik bedoel zelfmoord. Maar niet echt serieus. Niet echt specifiek.'

Ze knikte en schreef iets op haar notitieblok.

Hij leunde naar haar toe. 'Is er iets mis met mij?'

Ze glimlachte. 'Natuurlijk niet, Aäron. Het is heel normaal dat je als jongere soms aan zelfmoord denkt. Ik zou me juist een beetje zorgen maken als je er nog nooit aan had gedacht.' En toen lachte ze, alsof die opmerking grappig of geruststellend bedoeld was, ofzo. Ze keek hem dan ook geruststellend aan en hij glimlachte op jongensachtige en vrouwelijke manier terug.

'Bedankt,' zei hij. 'Dat stelt me weer gerust.'

En daarna lieten de hulpverleners hun telefoonnummers achter op kleine kaartjes en op posters die aan de muren van de school hingen, voor kinderen die zich eenzaam of depressief voelden, of die gewoon

even iemand nodig hadden om mee te praten. ‘Ze komen over twee maanden weer terug,’ had de rector verteld tijdens een bijeenkomst in de gymzaal, ‘om verder te praten met iedereen die daar behoefte aan heeft.’

Misschien had hij zijn idee daar wel vandaan – de dubbele zelfmoord, die bijeenkomsten en de grote, reebruine ogen van de hulpverleenster. Moeilijk te zeggen. Aäron had lopen bedenken hoe hij precies op het idee was gekomen, maar ten slotte had hij zich gerealiseerd dat sommige ideeën gewoon kant-en-klaar boven komen drijven. En uiteindelijk deed het er niet echt toe waar een idee vandaan kwam, maar meer waar het toe leidde, wat je er mee deed.

‘Het zal allemaal snel voorbij zijn,’ zei Jessica toen ze de slaapkamer betraden. Haar stem klonk nu iets gespannen, opgewonden. Misschien kwam er ook wel een beetje angst om de hoek kijken.

‘Nee, het zal snel *beginnen*.’ Hij liep naar het raam en trok de luxaflex dicht om de warme middagzon buiten te sluiten. Een paar zonnestrallen wisten tussen de lamellen door te glippen en landden zachtjes op het bed van Jessica’s ouders, strepen licht en duister die tegen elkaar aan lagen. Hij liep door de kamer met zebrastrepen heen naar haar wachtende armen. ‘Het gaat snel beginnen,’ herhaalde hij. ‘En dan zullen we voor altijd samen zijn en niets zal ons nog kunnen scheiden.’

‘Ik ben er klaar voor,’ fluisterde ze.

‘Het is een wrede wereld,’ fluisterde Aäron Jeffrey Kincaid.

‘Het is een wrede wereld,’ echode Jessica Rembrandt.

‘Maar onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden.’

‘Onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden...’

Aäron trok een glimmend, roestvrijstalen mes uit zijn rugzak, zo’n exemplaar met een lemmet met sterk gekromd snijvlak aan de ene kant en zaagtandvormige inkepingen aan de andere kant. Ze hadden het ding vorige week uitgezocht bij een buitensportzaak in het winkelcentrum. Ze hadden dit al weken geleden gepland en ervoor gezorgd dat de omstandigheden optimaal waren. Toen ze het mes eenmaal hadden gevonden, had Aäron haar met contant geld weer de winkel in gestuurd om het te kopen, terwijl hij ‘op de uitkijk’ bleef staan. Hij had haar het

gevoel gegeven dat het helemaal *haar* idee was. Daar was hij goed in.

Jessie zette de whirlpool aan.

De pomp zoemde en spoot stralen warm water langs hun voeten.

‘Ik ga wel eerst,’ zei ze. ‘Omdat ik van je houd.’ Haar stem sloeg over. Haar ademhaling was snel en oppervlakkig.

‘Nee, ik ga eerst. Precies zoals we hebben geoeffend.’

Ze deden hun kleren uit en lieten zich langzaam in het water zakken. Er kwamen nu alleen nog maar twee hoofden en twee paar schouders boven het schuimende en bruisende water uit.

Dit was precies zoals die stelletjes het in de Romeinse tijd hadden gedaan. Geliefden die in bad zaten, waarbij het warme water ervoor zorgde dat het bloed gemakkelijker uit hun polsen werd gepompt en ze wegdreven in het duister van een slaap waaruit ze nooit meer wakker zouden worden. Hij wist het. Hij had het uitgezocht. Maar dit was zelfs nog beter. Door de warme waterstralen zou het bloed er nog sneller uit gepompt worden.

Er begon stoom uit het water op te stijgen.

Aäron zette het lemmet zorgvuldig op zijn linkerpols.

‘Het is een wrede wereld,’ zei hij. Het was een mantra dat ze zo vaak samen hadden geoeffend.

‘Het is een wrede wereld,’ echode Jessie.

‘Maar onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden.’

‘Onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden...’

De mensen zouden verrast zijn wanneer ze hem hier zouden aantreffen. Haar ouders hadden hen nog nooit samen gezien. En zelfs op school waren ze eenlingen geweest, dus niemand had ooit echt aandacht aan hen besteed. Het was allemaal zo volmaakt. ‘Iedereen zal nu weten wie we zijn,’ zei hij. ‘Eindelijk.’

Aäron trok het mes naar zich toe, diep in het vlees van zijn pols, waardoor het rode levensvocht door het bad spoot. Er trok een scherpe pijn door zijn arm, maar hij vertrok geen spier. Hij had schuin gesneden, zodat het moeilijker zou zijn om de bloeding te stelpen. Ze hadden het zo geoeffend. Het was de beste manier. De snelste manier.

Hij liet zijn arm snel in het stomende water zakken en er verschenen

meteen krankzinnige rode spiralen in het water. Het deed hem denken aan de momenten dat hij toekeek als zijn pleegmoeder iets ging bakken, toen hij nog in Californië woonde, en ze de kleurstof door het beslag begon te roeren. Hij dacht aan haar, de geuren in de keuken, het geluid van haar lach, tot zijn pols begon te kloppen van de pijn. En toen verschoof zijn blik zich weer naar het mes dat hij nog steeds in zijn hand hield.

‘Zal ik de andere ook meteen doen?’ vroeg hij kalm aan Jessica. Ze was in trance en staaarde naar het rode water dat haar benen en buik omspoelde.

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘We moeten tegelijkertijd vertrekken. Geef me het mes maar.’

Hij gaf het haar, met het heft naar haar toe, over het stomende, kolkende water heen. ‘Dit leven is zo onvoorspelbaar, Jessie.’ Hij sprak de woorden teder, beheerst en zacht uit, terwijl het bloed uit zijn arm pulserde en zich vermengde met het inmiddels roze water. ‘Wie weet wat de toekomst in petto heeft? Je vader zou een nieuwe baan kunnen krijgen en samen met jou verhuizen; je ouders zouden kunnen scheiden...’ Het bloed bleef om hem heen kolken. ‘Ik zou kunnen sterven door een auto-ongeval... Het is het beste zo. De enige manier. Op deze manier kunnen we nooit van elkaar worden gescheiden. Op deze manier hebben we zelf in de hand wat er gebeurt. Het enige dat er toe doet, zijn wij twee. Het enige dat er toe doet, is dit moment.’

‘Onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden,’ fluisterde ze.

‘Onze liefde zal ons voor eeuwig verbinden,’ zei Aäron Jeffrey Kincaid.

Hij hield zijn hand omhoog en keek toe hoe het bloed uit zijn pols stroomde. Hij keek hoe de straaltjes langs zijn arm naar zijn elleboog liepen. Hij zag hoe het bloed van zijn elleboog droop en toen werd meegezogen door het kolkende water, langs zijn hart, om zijn benen heen, zo naar zijn vriendin toe.

Ze nam het mes van hem aan, drukte het lemmet tegen haar linkerpol en keek hem aan. ‘Voor eeuwig,’ zei ze.

‘Voor eeuwig.’

Ze trok het mes stevig over haar pols en hapte naar adem. Hij had haar laten zien hoe ze het op de juiste manier moest doen. De snee was diep genoeg. Ze hadden samen met een botermesje geoefend om de juiste hoek te vinden. Ze hadden het allemaal zo vaak doorgenomen, tot in het kleinste detail. En deze snee was niet de aarzelende poging van iemand die niet zeker was van haar zaak. Geen oppervlakkig sneetje van iemand die alleen maar aandacht wilde trekken. Nee, ze deed het niet alleen maar voor de aandacht. Ze geloofde in alles wat hij haar had verteld, daar was hij van overtuigd. Ze geloofde meer in Aäron Jeffrey Kincaid dan in wat of wie ook ter wereld. ‘Ik doe dit voor jou, Aäron,’ zei ze. En de blik in haar ogen maakte hem duidelijk dat dat waar was. Ze zou alles voor hem hebben gedaan; *had* alles voor hem gedaan. ‘Ik houd van je.’

‘Dat weet ik.’

Aäron keek toe hoe ze even naar de whirlpool staarde. Het bloed stroomde nu met stoten uit haar pols. Het kolkte in sierlijke rode spiralen om haar heen, terwijl het leven uit haar lichaam wegvloede. Hij vroeg zich af wat ze dacht.

‘Ik ben bang,’ fluisterde ze.

‘Je hoeft niet bang te zijn. We zullen samen zijn. Er is niks om bang voor te zijn. Doe gewoon je andere pols, zoals we hebben geoefend. En geef het mes dan weer aan mij.’

‘Niets kan ons nog scheiden,’ fluisterde ze terwijl ze het lemmet tegen haar rechterpols drukte. ‘Niks.’

‘Niks.’

Ze probeerde te snijden, maar de pezen van haar linkerhand waren beschadigd. Haar hand beefde. ‘Help me,’ zei ze zwakjes.

Hij schoof naar haar kant van de whirlpool, nam haar hand in de zijne en drukte het mes stevig tegen haar huid.

En toen trok hij.

Ze grimaste, kromp iets ineen en ontspande toen haar arm. ‘Dank je,’ zei ze.

Hij liet haar hand los en het mes viel in het water. Deze tweede snee was zelfs nog dieper dan de eerste.

‘Maak je daar maar geen zorgen om,’ zei hij. ‘Ik pak het wel even.’

De waterstralen bleven het bloed met het water vermengen en het water van de whirlpool werd steeds donkerder. Rode, pulserende spiralen. Een dieper, morbider rood. Ze had haar armen nu ondergedompeld en zakte iets opzij. Haar stem was niet meer dan een gefluister. ‘Houd me vast.’ Ze probeerde zich naar hem uit te strekken om hem te omhelzen, maar kreeg haar armen nauwelijks meer boven het water uit. Het bloed bleef uit haar polsen stromen.

Hij boog zich dichterbij haar toe. ‘Er is niks om bang voor te zijn.’ Hij hield haar vast tot haar armen een laatste keer in het water vielen.

Maar in plaats van naar het mes te zoeken, stapte hij uit het water en pakte een handdoek.

Ze had het gedaan! Ze had precies gedaan wat hij haar vroeg. Ja, hij had in zijn eigen pols moeten snijden, dat was waar, en hij had haar moeten helpen, maar ze had ermee ingestemd. Ze had geluisterd. Ze was gehoorzaam geweest tot het bittere einde.

Niemand had hen samen gezien. Hij zou zonder problemen de wond op zijn pols kunnen verbergen tot die was genezen. Niemand zou vragen stellen. Het was zelfs eenvoudiger dan hij zich had voorgesteld.

Vader zou trots op hem zijn.

‘Alles komt in orde, Jessie,’ zei hij zacht terwijl hij naar haar keek. Hij probeerde zich voor te stellen hoe ze zich op dat moment moest voelen... haar blikveld dat smaller en donkerder begon te worden... het beeld van haar vriend die haar alleen liet in de whirlpool... water en bloed die samen op het linoleum druppelden.

Water en bloed. Water en bloed.

‘Waar ga je naartoe?’ Haar stem was zacht, nauwelijks hoorbaar. Een gefluister.

‘Maak je geen zorgen, Jessie.’ Hij drukte de handdoek tegen zijn pols om het bloeden te stelpen. ‘Alles komt echt helemaal in orde.’

Haar mond vormde een geluidloze vraag, maar de woorden kwamen niet. Haar armen beefden iets en stopten toen voor altijd met bewegen,

terwijl Aäron Jeffrey Kincaid toekeek hoe zijn vriendin doodbloedde in de whirlpool van haar ouders.

O, ja. Vader zou erg trots zijn.

Donderdag 23 oktober 2008

Ergens boven de bergen van het westen van North Carolina

17.31 uur

Ik tuurde uit het raampje van de Bell 206-L LongRanger IV, het type helikopter waar zowel de Georgia State Patrol als het ministerie van Binnenlandse Zaken mee vloog. We klapwiekten over de rotsachtige grens tussen Georgia en North Carolina; aan de horizon verrezen donkere wolken.

De herfstkleuren trokken zich nog niet helemaal van de heuvels van de zuidelijke Appalachen terug, hoewel de winter al bezig was zich op de hogere gedeeltes te nestelen. Ver onder ons heuvels en dalen, heuvels en dalen. Ze schoten voorbij. Een paar minuten lang keek ik naar de schaduw van de helikopter, die over de bergen gleed en de beschaduwde dalen in dook, als een enorm insect dat het landschap afstruint naar een geschikte landingsplaats.

Hoewel het laat in de herfst was, denderden er linten bruisend water de bergen af, de nasleep van enkele flinke stormen. In de lente leverden deze heuvels enkele van de mooiste *white water rafting*-plekken van Noord-Amerika. En ik kan het weten: ik was daar nogal eens te vinden toen ik jaren geleden als natuurgids voor de North Carolina Outward Bound School werkte. Maar nu leek het alsof dat een heel ander leven was geweest.

Voor ik werd wat ik nu ben. Voor *dit* allemaal.

Maar toen ik uit het raampje keek, waren de riviertjes niet zo blauw als ik me herinnerde. In plaats daarvan waren ze bruin en gezwollen door de regen van de afgelopen tijd en kronkelden ze als dikke, rusteloze slangen tussen de heuvels door.

Ik wierp een blik op mijn horloge: 17.34 uur. We zouden binnen tien minuten moeten landen. En dat was mooi, want met die naderende wolkenbank leek het er niet op dat het nog lang licht zou blijven. Misschien nog een uur. Misschien minder.

Mijn goede vriend, *special agent* Ralph Hawkins, had me gebeld. Nog maar een paar uur geleden bevond ik me nog in Atlanta, waar ik een seminar hield over strategische misdaadanalyse, voor de National Law Enforcement Methodology Conference. Weer een conferentie. Weer een serie lessen. Het leek wel of ik de afgelopen zes maanden niet anders had gedaan. Natuurlijk, ik was geraadpleegd bij een aantal zaken, maar die stelden niet veel voor. Het grootste deel van de tijd was ik bezig geweest met lesgeven en had ik wat onderzoek gedaan. In een poging om te vergeten.

Ik moet zeggen dat hoe gedesoriënteerd mijn leven ook was geworden, de grootste ramp mijn zestien jaar oude – nee, wacht – zeventien jaar oude stiefdochter Tessa was. Na de begrafenis probeerde ik inniger contact met haar te krijgen, maar dat werkte niet. Niks werkte. En uiteindelijk verzandden we in onze eigen bezigheden, in onze eigen, gescheiden leventjes. Waar het op neerkwam: ik zat dus hier in het zuidoosten en zij was bij mijn ouders gebleven, thuis in Denver.

Ralph was niet het type dat ergens doekjes om wond. Hij was meteen ter zake gekomen toen hij me eerder die dag op mijn gsm belde. ‘Pat, ik hoorde dat je weer meedoet.’

‘Dat probeer ik, ja.’

‘Goed, heb je gehoord wat hier aan de hand is?’

‘Jep.’ Ik hield de binnenkomende berichten van de misdaadlaboratoria van alle grote steden en alle computeruitdraaiën van de FBI in de gaten. Beroepskwaal. Ik was echt een VICAP-verslaafde – het Violent Criminal Apprehension Program is een manier om misdaden op te sporen die meerdere jurisdicties betreffen, en dus hield ik de moorden bij. Zelfs de details die ze niet vrijgaven aan het grote publiek. Het waren er tot nog toe vijf, en dat pas sinds april.

‘Je hebt er weer een gevonden,’ zei ik.

‘Ja. Een groep wandelaars is ongeveer een uur geleden over haar

gestruikeld. We zitten al op de plaats delict en, nou ja, ik zou je wat materiaal kunnen doormailen, maar ik moet zeggen dat ik jouw ogen hier goed zou kunnen gebruiken. We moeten iets over het hoofd zien. De kenmerken zijn hetzelfde. Het is dezelfde vent, Pat. De pers noemt hem al de Gele Linten Wurger.’

Ralph wist dat ik het haatte wanneer de pers erbij betrokken raakte. Ik had op mijn horloge gekeken. Net vier uur.

‘Ik weet niet, Ralph...’

‘Ik kan je daar over twintig minuten laten oppikken door een helikopter. Je bent vanavond weer terug in je hotel. De reden dat ik je hier goed zou kunnen gebruiken, is dat er een storm aan zit te komen en ik niks over het hoofd wil zien. Twee zien meer dan één. Wat denk je ervan?’

En ik had ja gezegd.

Omdat ik altijd ja zeg.

‘E-mail me de foto’s die jouw mensen op de andere plaatsen delict hebben geschoten,’ zei ik. ‘En als je videobeelden hebt – graag. Dan bekijk ik die op weg naar jou toe.’

En nu, nog geen twee uur nadat ik een themalezing had gehouden voor 2500 medewerkers van politie-eenheden en geheime diensten van over de hele wereld, zat ik in een helikopter die me naar Ralph en naar het lichaam van het zoveelste dode meisje zou brengen.

Ik bekeek op mijn laptop de foto’s van de misdaden. Zelfs als ik afstand probeerde te bewaren, zaten de beelden me toch dwars. Dat was altijd al zo geweest. En waarschijnlijk zal dat altijd zo blijven.

Ik keek uit het raam. De schaduw van de helikopter gleed over een weg en bleef een moment lang boven een auto hangen die op een uitzichtpunt stond geparkeerd. Een man en een vrouw die tegen de railing geleund stonden, leken de schaduw niet op te merken. Ze bleven naar de schitterende bergen turen die zich uit leken te strekken tot ver achter de horizon, zich niet bewust van de schaduw die over hen heen kroop. Totaal niet, zelfs.

De moordenaar had niet eens geprobeerd de lijken te verbergen. Wie het ook was die deze vrouwen had vermoord, hij *wilde* dat ze werden

gevonden. Er waren tenslotte genoeg plekjes in de heuvels in het westen van North Carolina te vinden waar je een lichaam voor altijd kon laten verdwijnen. Of jezelf. De bommengooier Eric Robert Rudolph had zich hier vijf jaar lang verborgen weten te houden tijdens een van de grootste klopjachten uit de geschiedenis en werd pas opgepakt toen hij een stadje binnensloop om eten te zoeken in een container die achter een supermarkt stond. Nee, onze man deed niet aan verstoppen: hij wilde juist pronken met zijn misdaden. En dan was er nog iets anders. Iets wat niet was vrijgegeven aan het publiek. Iets zeer verontrustends. En dat was dan ook de reden waarom Ralph me had gebeld.

Ik leunde naar voren en brulde tegen de piloot: 'Hoe lang nog?'

Hij gaf geen antwoord, maar wees naar een nabijgelegen berg en stuurde de LongRanger naar een open plek.

Ik deed mijn computer dicht. Het werd tijd dat Patrick Bowers aan het werk ging.

Een donkere, metaalkleurige wolkenbank rolde door de westelijke hemel toen de piloot de helikopter zacht aan de grond zette.

Iemand had geel afzetband aan de bomen gebonden die de open plek omzoomden. Het klapperde en scheurde door de rukwinden die werden veroorzaakt door de rotorbladen van de heli.

Ik greep mijn laptoptas en sprong eruit, waarbij ik één hand gebruikte om mijn ogen te beschermen tegen het fijne zand dat werd opgeworpen door de *downwash*. Het had al net zoveel zin als wanneer je probeerde een wolk vliegjes van je af te slaan, maar ik wilde niet langer wachten dan absoluut noodzakelijk was.

Ik zag het grote silhouet van special agent Ralph Hawkins met een vlezige hand naar de helikopter zwaaien, als een verkeersagent die verdwaald was en uiteindelijk op deze heuveltop was beland. Ralph was zo sterk als een beer. Als worstelaar op de middelbare school en voormalig commando kon hij nog steeds met zijn blote handen een paar handboeien slopen. Maar toch, ook al was hij over de een meter tachtig, ik was nog altijd vijf centimeter langer. En dat irriteerde hem mateloos.

‘Pat.’ Hij lanceerde het woord in mijn richting, samen met zijn hand. Bij het horen van zijn bruuske, donderende stem voelde ik me meteen thuis. We hadden samen aan heel wat zaken voor het National Center for the Analysis of Violent Crime van de FBI gewerkt, nog voor... nou ja, voor alles in het honderd liep.

‘Goed om je weer in het werkveld te zien!’

‘Ja!’ schreeuwde ik terug.

Langzaam kwamen de rotorbladen tot stilstand, en de wind die om ons heen zwiepte, hervond zijn normale weg. Uiteindelijk bleven de rotorbladen slap boven de bolle vorm van de helikopter hangen.

Een tiental in zwarte FBI-jacks gestoken agenten struinden om de bergtop heen, omringd door verveeld kijkende politieagenten en vier boswachters. Het deed me denken aan een bouwplaats rond lunchtijd, waar iedereen maar wat rondhangt en wacht tot een ander als eerste aanstalten maakt om weer aan de slag te gaan. Ze staarden me allemaal aan. Sommigen zeiden wat tegen elkaar. Anderen grinnikten.

Het was duidelijk dat het hier een zeldzaamheid was dat iemand als ik erbij betrokken werd. Aan de andere kant zou het ook mijn leeftijd geweest kunnen zijn. Ook al werkte ik al vijftien jaar bij de sterke arm der wet, ik word in januari pas zesendertig. En er wordt me vaak verteld dat ik er jonger uitzie dan ik ben. Daarom zorg ik ook dat ik er altijd ongeschoren bij loop. Als ik me scheer, lijk ik niet ouder dan twintig.

Er kwamen twee mensen naar me toe – een vrouw met een zwart FBI-jack en een bolle vent met een stropdas die op een slabbetje leek. Hij stak zijn hand uit. ‘Doctor Bowers?’

‘Inderdaad.’ Ik schudde hem de hand.

‘Sheriff Dante Wallace, van de politie van Buncombe County.’ Sheriff Wallace zag eruit alsof hij het liefst aan voetbal deed vanuit zijn gemakkelijke stoel. De toefjes kort haar die uit zijn grotendeels kale schedel staken, leken op pollen grijs gras.

‘Aangenaam,’ zei ik.

‘En ik ben special agent Lièn-hua Jiang,’ zei de donkerharige vrouw naast hem. ‘Ik ben de partner van Ralph.’ Elegant. Ongeveer mijn leeftijd, misschien een paar jaar jonger. Aziatisch uiterlijk. Geweldig figuur. Net een model. Of een atlete. Ik vroeg me af of ze misschien een dansopleiding had gedaan. Ze had een kleine kin die haar glimlach alleen maar breder deed lijken. Ze stak haar hand uit en glimlachte beleefd. Prettige handdruk. Prettig lichaam.

‘Mooi,’ zei ik en probeerde niet over te komen alsof ik haar aanstaarde. Bovendien wilde ik graag aan het werk voor het begon te regenen. ‘Prettig met jullie kennis te maken.’

Agent Hawkins redde me. ‘Goed. Nu iedereen aan elkaar is voorgesteld, kunnen we bij ons meisje gaan kijken. Of in elk geval naar wat

er van haar is overgebleven.’

*

De Illusionist keek nauwkeurig toe hoe Patrick Bowers met al die andere federale agenten en idiote smerissen om de bergtop heen liep. Stelletje dwazen! Ze zouden het nooit begrijpen. Geen van hen. Niet echt.

Hij wist wel wie Bowers was. O ja, hij wist alles van Patrick Bowers. Doctor Patrick Bowers. Hij had zijn beide boeken gelezen. Voor onderzoeksdoeleinden. Zeer bruikbaar. Een waardig tegenstander.

De Illusionist grijnsde terwijl hij hen bekeek. Hij was gelukkig. Zo gelukkig! Hij moest bijna giechelen. Maar dat deed hij niet. Hij maakte geen enkel geluid. Hij had alles onder controle.

Hij had een Beiner-verrekijker in de zak van zijn jack, maar die had hij niet eens nodig – zo dicht zat hij er met zijn neus bovenop. Hij zat overal bovenop! De meeste smerissen hingen maar wat rond als de luie dienders die ze waren. O, hij genoot met volle teugen van elke seconde. Ze waren op weg naar het meisje. Hij deed even zijn ogen dicht en dacht terug aan hoe het was om bij haar te zijn. Alleen met haar. Ja, zij was tot nog toe de beste geweest.

En toen deed hij zijn ogen weer open en glimlachte. In gedachten kon hij het helemaal opnieuw beleven, terwijl hij observeerde hoe ze haar lichaam bekeken. Hij herleefde het allemaal en zij zouden het nooit weten.